

DIÁKJAINK MUNKÁIBÓL

Nidekker Andrej fogalmazása⁴

1941. Március. Az első bomba még nem esett le Kievre, az első német katona még nem lépett be a Szovjet földre, a villamosok még működnek Leningrádban, a diákok még járnak az iskolába, mint az a tenger partján menő, 4 kislány.

Az iskolájuk nagyon messze van, a másik faluban. Sokat kell menniük. Szótlanul mennek. Mindenki saját magáról gondolkozik. Hirtelen Másá azt kérdezte tőlük, hogy kik akarnak lenni.

Galina azt mondta, hogy először az iskolát akarja jól elvégezni, aztán fog dönteni. Olgá nem felelt semmit. Ő azt képzelte, hogy nyáron apjával megy Leningrádba. Minden nyáron oda mennek és ő mindig nagyon várja azt a pillanatot. Krisztina örömmel kezdett mesélni az ő terveiről. A séta közben még erősebben kezdtek vitatkozni. Mindenki arról mesélt, hogy mi lesz a jövőben.

Köztük senki sem tudott arról, hogy az volt az ő utolsó osztályuk.

A háború váratlanul kezdődött. Másá a szüleivel elutazott a hátszágba. A háború miatt a hátszágban éhség kezdődött, az éhség miatt sok betegség következett. Másá szülei orvosként dolgoztak, sok embert a haláltól megmentettek, de a saját lányukat nem tudták. Másá áldozatul esett a tifusznak.

Nyáron az Olga apja valóban ment Leningrádba, de nem vele, hanem a hadsereggel. Olga az anyjával falun maradt. Nemsokára a fasiszták

⁴ A J-1-es csoportban tanult az 1997/98. tanévben. A magyar verseny témájáról, a képről írta fogalmazását. A dolgozatát eredeti formájában közöljük.

jöttek. Valaki mesélte a fasisztáknak, hogy Olga anyja zsidó családból származott. Egy idő múlva Olga és anyja eltűntek. Az után senki soha nem látta őket.

Krisztina átvészelte a háborút. Az ő apja harcolt, de fogságba került. A háború után visszajött a fogságból, megtalálta a családját, de nem sokáig élt boldogan. Nemsokára, mint egy „nép ellensége” börtönbe került. Az ő családja, mint egy „nép ellenségeinek családja” is eltűnt.

Nem tudom mi történt Galinával. Csak azt tudom, hogy egyszer, néhány évvel a háború után, egy fiatal 18 éves lány sétált a tenger partón. Ő megállt, ült a homokra és írta a homokon a négy nevet „Mása, Olga, Krisztina, Galina”. A hullám lemosta az első három nevet a homokról, csak „Galina” maradt a homokon. És ez a lány újra emlékezett a tengernél sétáló és a jövőről vitatkozó barátnőiről, arról a jövőről, amelyet a háború elvett tőlük.